

[Lysholm Christensen]

tode, hvor man forsøger at manipulere med folk. Men lad os så finde et andet udtryk. Lad os kalde det en tankevækker til kursisterne, hvor man siger til dem: Mener du nu også alvorligt, at du vil følge dette kursus?

Vi behøver jo ikke at lukke øjnene for, at der er nogle fiktive tilmeldinger rundt omkring, som gør, at holdene kommer til at køre med små deltagerantal i den sidste ende. Så lad os give folk en lille tankevækker. Vi synes egentlig ikke, at prisen kan afskrække nogen. Vi tror ikke, at vi sælger de svageste ved disse gebyrer.

Breckmann (Fær):

Jeg bliver så opløftet, når jeg møder og ser unge, frembrusende politikere, der i kampens hede bruger alle de kneb, der er disponible. Derfor vil jeg faktisk komplimentere fru Pernille Forchhammer for hendes udnyttelse af den akilleshæl, som hun ser i dette forhold.

Derefter vil jeg skynde mig at sige, at jeg ser intet som helst politisk kompromis ligge i min holdning og i min handling i dette anliggende. Der er absolut ikke noget nederlag for mig. Tværtimod synes jeg, det er en mulighed for at opnå en sejr, oven i købet ved at hjælpe vores udmærkede undervisningsminister, der i mange, mange år har haft sine kongstanker, og som nu prøver på at få gennemført nogle af disse kongstanker i praksis.

Depositumet i sig selv er jo i penge et meget lille beløb, et symbolsk beløb, der skal tilbagebetales, hvis en ansøgning til et kursus er oprigtigt ment. Et par hundrede kroner kan enhver dansker – bortset måske fra dem, der er så knugede nu efter det skattetryk, som gentagne socialdemokratiske regeringer har været med til at indføre, selvfølgelig med hjælp fra en færøsk stemme gennem 1950'erne, 1960'erne og 1970'erne – klare at betale, og det betaler man gerne for en åndelig berigelse, for en bedre karrieremulighed, for en bedre indtægt senere i livet.

Hvis man mistænker unge mennesker for ikke at have råd til eller ikke at ville betale sådan et lille depositumbeløb, kaster man tvivl over deres motivation for at opnå en uddannelse. Man vil gerne ofre lidt for at få en god uddannelse.

Dernæst vil jeg påpege, at dette lovforslag er en del af regeringens finanslov for 1989, og den danske finanslov er stadig væk gældende for

Færøerne. Det er delvis indirekte et færøsk anliggende, og derfor stemmer jeg med en endnu bedre samvittighed.

Socialdemokraterne har som sagt altid benyttet sig af den færøske stemme. Da var der ikke nogen som helst tvivl om den færøske stemmes ligeberettigelse.

I den forbindelse kommer jeg i tanker om den analogi, som fru Pernille Forchhammer brugte om dette med Sydafrika. Der skulle være noget odiøst over, at jeg kom hjem fra mine gode fiskervenner dernede for at arbejde her i Folketinget.

Selvfølger jeg det, når pligten heroppe kalder. Men der må jo heller ikke ligge nogen diskrimination – jeg vil ikke bruge det famøse ord, som man ofte bruger i den sammenhæng – der må ikke ligge nogen diskrimination imod den færøske stemme, heller ikke fra Socialdemokratiets side. Det bør der i hvert fald ikke gøre.

Vi ved godt, at Socialdemokraterne i den politiske kamp mellem højre og venstre har skrevet spillereglerne. De har været dommere, de har været modpart i enhver ideologisk kamp både her og uden for parlamentet. Hver gang vi prøver på at komme af med bolden ud af vores straffesparkfelt, bliver der fløjtet, og så bliver der idømt straffespark, og så skal de borgerlige i defensiven igen.

Til valget i 1984 sagde vi i Folkeflokket, at vi ikke ville blande os i interne danske spørgsmål, og det gør vi yderst sjældent. Men i den samling opdagede vi, at det var næsten umuligt at holde sig upartisk, når den socialistiske opposition her i salen pressede så hårdt på regeringen, at den færøske stemme kom i klemme. Derfor vil jeg henstille til Socialdemokratiet, hvis man ikke ønsker den færøske stemme mobiliseret – frivilligt eller ufrivilligt – at få genindført den clearingordning, der engang var gældende for den færøske stemme, men som Socialdemokratiet har afskaffet, således at den færøske stemme undgår at skulle bruges i dette tilfælde.

Til valget i 1987 og til valget i 1988 gik Folkeflokket ud til vælgerne og sagde: Må vi få lov til at arbejde i Folketinget også for vores broderpartier dernede? Vælgerne gav os det mandat, og de gav os det mandat med en vældig fremgang i stemmetallet.

Folkeflokket har fået mandat fra de færøske vælgere til at arbejde aktivt her i folketingssa-